

Небојша Дугалић напушта Србију! Још једном смо поражени.

Глумца Небојшу Дугалића упознала сам током заједничког рада на представи, пре шест година. Било је то тренутно откриће дубоког уметничког препознавања, радосна спознаја крупнице знања, умећа и вештина, почетак децентног, топлог пријатељства. Отада упознајем и човека Небојшу Дугалића, ученог, мудрог, достојанствено врлог, надасве племенитог, оног од ретке сорте. Добро знам колико губимо.

Од фебруара покушавамо да се видимо. Жеља не може баш увек да савлада немогућности; уз све остало, Небојша игра у 10 позоришних представа, толико сам их ја пребројала. Најзад, срели смо се у суботу, 4. априла, у глумачком салону Југословенског драмског позоришта, после одигране представе „Издаја“. Баш тада, баш ту, баш тако – има неке симболике у томе...

„Издаја“ – издаја врлина, издаја талента, издаја вредности, уверења, идеала, издаја логике, издаја разложности, издаја радиности, издаја поштења, достојанства, издаја мере, издаја ћудоредности, издаја пристојности,... издаја људскости!

Не, не говорим о представи; извините Небојша, драги пријатељу, што ћу о вама, заправо, више о нама, остајућима, затамњенима издајничким ћутањем. Пристајањем?!

Пише: Светлана Поровић Михајловић
среда, 15 април 2015 14:12

Небојша Дугалић је почео професионално да глуми у 21. години, дипломирао је са 24, са 28 година је постао шеф класе глуме на ФДУ, у 31. години изабран је за ванредног професора на Академији уметности, са 37 години постаје редован професор универзитета. У позориштима, на филму, телевизији, радију одиграо је преко 100 улога; остварио је 30-ак режија; извео је 5 глумачких класа, око 70 дипломираних глумаца. За уметнички рад, добио је преко 40 награда, 13 интернационалних. Овог маја, Небојша навршава 45 година. Ожењен је глумицом Драганом Дугалић, са којом је родитељ петоро деце. То су чињенице.

Небојша Дугалић – српски глумац, редитељ и професор глуме – недавно је, све њих седморо пријавио за исељеничку визу за Канаду. Нема права, рекао ми је, да даље осујећује будућност своје деце. Тамо, рекао је и то, радиће било шта што му буде доступно. То су, такође, чињенице. Тачније, то су последице.

Од наших размењених мејлова у фебруару, утркујем се са временом. Решила сам да погледам све Небојшине представе, неке други, трећи, четврти пут, свеједно – недовољно. Морам, макар још једном, да доживим, уграбим, отргнем од неумитности то његово чудесно *нешто*. Док је ту!

Мој тихи поход није био намерен да се обзнани у јавности; није се ње тицао. Био је то мој лични чин, моја потреба. Уједно, моје супротстављање, мој отпор и моја борба. Мој дубоки наклон уметнику, човеку, моје “хвала” и “неизмерно жалим”. Толико, најмање, могу да учиним, када већ више, боље не умем и није ми дато.

Ћутала сам о том сопственом ходочашћу и Небојши, осећањем за достатност мере, због начина на који сам сазнала зашто одлази, баш он који се својом суштином најупорније опирао. Искреност таквог пријатеља уздарује се достојанственом чуварношћу према повереном, никако друкчије. Налет емоција, негодовања, беса, које је та вест изазвала, суспрезала сам дуго у себи, поштујући Небојшино ћутање.

Издати јадници и јадни издајници

Пише: Светлана Поровић Михајловић
среда, 15 април 2015 14:12

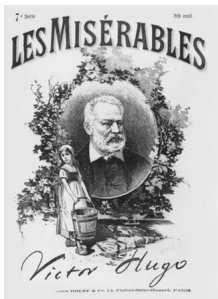
Сад јавно прекидам ћутњу! Обавезује ме свест о величини вредности онога што се никада не сме издати. Небојша, собом већ велик, престаје да има једно име, постајући парадигма овдашње општости.

Громогласно, бахато, невоспитано, просто, најјавније могуће сасуто нам је у лице: шта ће нам истина, знање, умеће, шта ће нам култура, позоришта, музеји, шта ће нам уметници, архитекте, инжењери, наставници, учитељи,.. тамо нека интелектуална елита, што само изневерава громогласнике. Они нам, ионако, свакодневно, најгромогласније доказују да овде, у ствари, народ треба заменити?!

Ћутање ме умало угушило након извођење мјузикла “Јадници”, “Издаја” је дошла после. Ни овог пута, нећу да говорим о представи, хоћу о њеном огледалу. Непрестајући!

Велики Виктор Иго је написао “Јаднике” 1862. године. После потрошених више од века и по, као да нисмо ништа научили од толико пута поновљеног. Ево нас где се и даље вртимо по лимбу, око вечито истог, зар не чесњејши Стерија и уважени мистер Нушићу?

Са мог седишта, у задњем реду, имала сам преглед читаве сале. Гледалиште је било испуњено до последњег места, и на додатно унетим столицама. Весели ме број младих, свуда су око мене. Има и деце, заузели су добрих пет редова. Негована, пажена, мажена деца, рекла бих, седми-осми разред основне школе. У себи хвалим њихове професоре; исходиште сваке наде у могуће боље је у младости потоњих људи.

Светла се гасе, уводни тактови “Јадника” почињу... Оркестар моћно звучи, јасно чујем то и радујем се, сценографија је сведена а врло маштовита, први *тути* обећава, солисти потврђују да је свако ко је требало добро урадио свој посао, уметнички и људски поштено! Мјузикл је, могуће, најзахтевнија позоришна форма.

На тај тренутак заборавља, окрепе и заноса, које ми позориште увек донесе, предајем се уживању...

Али, у углу ока нешто ми смета. Опирем се то да приметим пред делом Игоа у музичком прочитавању Бублила и Шенберга. Мјузикл се изводи у оригиналу, на енглеском језику, Небојша је Жан Валжан, извођачи за њим... – вредело је сваке секунде.

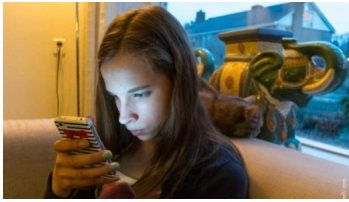
Међутим, отамо негде, онај плаветни одсјај упорно кињи. Невољко скренем поглед са сцене према том несносном трептању, чини ми се да кваса попут дивљега тела у свечани полумрак гледалишта. Неколико редова испред мене, довољно близу да јасно догледам, у рукама једне дугокосе девојчице светли екран мобилног телефона. Рутинирано, невероватно хитро, њени увежбани палчеви поигравају по виртуелним словима тастатуре “тач-скрин” екрана. Исписује поруке неком одсутном, ко јој, не постојећи ту, једнако хитро одговара. “Разговор” је, очигледно, врло интензиван и буран. Толико предана оном тамо, што није, девојчица, слутим, и не осећа оне око себе који јесу. Људе и догађаје на сцени не види јер не гледа у њих; можда чује музику, бар се надам. Силно обузета оним чега нема поред ње, девојчица је темељно пропустила оба чина, све тако постојећи ту али не и бивајући.

Сневесељена, капитулантски, враћам пажњу на сцену. Али, повремено, не могу довољно јасно ни да видим нити да чујем представу од ускомешаних главица у реду испред, од њиховог жамора, упадица, подгиркивања, кикота – недвосмислено су се досађивали. Добро, помислим, то су само деца, пубертет је чудо, боље је што су ту него да нису, можда ће им се једном свидети, понављањем постати навика, потреба. Можда је ово,

Издати јадници и јадни издајници

Пише: Светлана Поровић Михајловић
среда, 15 април 2015 14:12

ипак, преозбиљан комад за тако младе године...

Светла се пале, најављујући паузу између чинова. Деца весело отскоче са седишта, најзад је оно што нису желели престало. Насмешим се једној мршавици, очи јој као у срне. Благо јој кажем: “Лутко, ако вам је досадно, што не изађете са представе?” Без трунке оклевања, нимало постиђено, широко гледајући у мене том срнећом смеђином, погледом невиног праведника, будућа лепотица искрено одговара: “Не смемо од наставнице, даће нам неоправдани”. Ја заћутим, устанем и похитам у хол.

Позориште као излишност, као принуда, репресија, претња, казна...; наставница – егзекутор?!

Господо родитељи, председници, министри, секретари, референти, упосленици...; грађанке и грађани Србије – изволите рачун! Извесно ће стићи на наплату!

Сусрет са Небојшом након “Издаје”... У осмеху, загрљају, различакплавој дубини очију тог човека налазим топлину, благост. И речи су ми исте, као одувек, у њима нема ојађености, јеткоће, камо ли беса. Има одмишљене јасноће, разума, логике, решености – потпуног мира. Постиђена његовим миром, суздржавам своју јеткост над овим што нам је збиља, свој бес због будућности коју порађа нашој деци. Ја сам своју већ испратила, Небојша их има петоро. Нисам му помињала ону децу на “Јадницима”. О чему смо разговарали његово је да каже, ако одлучи да јавно проговори о томе.

Издати јадници и јадни издајници...Финале мјузикла завршава се раскошном аријом, њене последње речи су: “Сутра ће доћи”!

(<https://www.youtube.com/watch?v=NAVrm3wjzq8>, “Јадници”, епилог 2:15:07 – 2:17:20)

Издати јадници и јадни издајници

Пише: Светлана Поровић Михајловић
среда, 15 април 2015 14:12

Овај текст је аутоматски генерисан од стране система и не садржи никакве информације о садржају документа.